

608.

U s t a w a

z dnia 4 sierpnia 1922 r.

zmieniająca niektóre postanowienia ustawy z dnia 18 marca 1921 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin oraz zaopatrzenia rodzin po poległych i zmarłych, których śmierć znajduje się w związku przyczynowym ze służbą wojskową (Dz. U. R. P. № 32, poz. 195).

Art. 1. Art. 13 powołanej ustawy z 18 marca 1921 r. otrzymuje następujące brzmienie:

„Zapomoga pogrzebowa przysługuje pozostałym po inwalidach wojennych i tych zmarłych, których śmierć znajduje się w związku przyczynowym ze służbą wojskową, względnie tym osobom, które poniosły koszty pogrzebu.

Zapomoga pogrzebowa równa się jednemu miesięcznej pełnej rencie zupełnego inwalidy wojennego wraz z dodatkiem drożyznianym. O ile zapomoga przysługuje z tytułu innej ustawy, uprawnionemu służy prawo wyboru.

O ile koszty pogrzebu pokryto ze środków publicznych, prawo do poboru zapomogi pogrzebowej upada”.

Art. 2. Art. 14 ustęp pierwszy otrzymuje następujące brzmienie:

„Prawo do zaopatrzenia przysługuje wdowom po osobach, wymienionych w art. 1, o ile związek małżeński:

- został zawarty przed okaleczeniem lub chorobą, uprawniającą do renty;
- trwał w razie zawarcia ślubu już po okaleczeniu lub po wystąpieniu choroby, uprawniającej do zaopatrzenia na mocy niniejszej ustawy conajmniej dwa lata; wyjątek stanowi małżeństwo dziecięce;
- o ile tytuł do zaopatrzenia powstał po 1 sierpnia 1914 r.
Prawo wdowy rozpoczyna się z chwilą śmierci męża”.

Art. 3. Art. 20 otrzymuje nowy ustęp:

„Dodatek drożyzniany dla rodziców oblicza się w myśl art. 12”.

Art. 4. W art. 24 skreśla się dwa ostatnie ustępy i wstawia się w ich miejsce następujące postanowienia:

„Pozostali powinni zgłosić swoje uprawnienie do zaopatrzenia w ciągu jednego roku od dnia śmierci poległego lub zmarłego.

W tym wypadku zaopatrzenie należy im się od terminu, określonego w art. 14 ust. 2.

O ile roszczenie do zaopatrzenia nie zostało zgłoszone w ciągu jednego roku — uprawnienie do zaopatrzenia rozpoczyna się od pierwszego dnia następującego po zgłoszeniu miesiąca”.

Art. 5. W art. 26 skreśla się punkty a) i b), a punkcie e) słowa:

„Na ten czas stosuje się art. 48”.

Punkt f) otrzymuje następujące brzmienie:

„jeżeli miesięczny dochód, podlegający opodatkowaniu, dwukrotnie przewyższa rentę, jaka przysługuje zupełnemu inwalidzie. Stopniowe obniżanie renty stosuje się z chwilą, gdy dochód osoby przewyższa rentę zupełnego inwalidy. Z każdorazowym podniesieniem się dochodu o $\frac{1}{6}$ powyższej normy, obniża się rentę w tym samym stosunku.

Do stwierdzenia wysokości dochodu służy rozstrzygnięcie urzędu podatków i opłat.

Dodatek dla ciężko poszkodowanych nie ulega zawieszeniu, z wyjątkiem punktu d)”.

Art. 6. Art. 27 otrzymuje następujące brzmienie:

„O ile inwalidzie, względnie pozostałym, przysługuje prawo do zaopatrzenia na zasadzie innej ustawy o zaopatrzeniu z funduszków państwowych i samorządowych, mogą oni wybrać sobie zaopatrzenie dla siebie korzystniejsze. Postanowienie powyższe nie ma jednak zastosowania do praw, nabytych lub w przyszłości nabyć się mających na zasadzie ustaw o ubezpieczeniach społecznych”.

Art. 7. Art. 28 otrzymuje następujące brzmienie:

„Pełna renta inwalidy wraz z dodatkiem drożyznianym może ulec skapitalizowaniu w celu umożliwienia pobierającym rentę nabycia lub uruchomienia warsztatu na roli, w przemyśle lub rzemiośle, oraz w celu kształcenia i doksztalcenia, o ile:

- osoba, pobierająca rentę, jest pełnoletnią i nie przekroczyła 55 roku życia,
- istnieje gwarancja celowego użycia skapitalizowanej renty, w myśl motywów wniosko dawcy.

Zaopatrzenie pozostałych nie może ulec skapitalizowaniu”.

Art. 8. W art. 29 w końcowym ustępie zmienia się słowa: „mnożnik 8 i $\frac{1}{4}$ ” na „mnożnik 8 $\frac{1}{2}$ ”.

Art. 9. W art. 29 dodać nowy ustęp:

„O ile inwalida wojenny nie posiada warunków do całkowitego skapitalizowania renty w myśl art. 28, może skorzystać z częściowej kapitalizacji renty do wysokości, nie przekraczającej dwuletniego zaopatrzenia, przysługującego mu z tytułu niniejszej ustawy.

Szczegółowe przepisy w tym przedmiocie wyda Minister Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Spraw Wojskowych”.

Art. 10. W art. 32 dodaje się nowy ustęp:

„Osoby, które na podstawie ustaw b. państw zaborczych uzyskały skapitalizowanie części przypadającej im na podstawie tamtejszych ustaw renty, otrzymują rentę inwalidzką wedle niniejszej ustawy, zmniejszoną o część skapitalizowaną”.

Art. 11. Art. 33 otrzymuje następujące brzmienie:

„Inwalida wojenny ma prawo korzystania na koszt Państwa z pomocy lekarskiej, środków i zakładów leczniczych, o ile stwierdzonem zostanie, że choroba jego znajduje się w związku przyczynowym z odbytą służbą wojskową. Za czas pobytu w zakładzie leczniczym do 4 tygodni opłaca inwalida rze

czywiste koszty utrzymania z przyznanej mu renty wraz z dodatkami. O ile koszty utrzymania przewyższają rentę, wynikłą ztąd różnicę pokrywa Skarb Państwa.

Gdy pobyt inwalidy w zakładzie leczniczym trwa dłużej niż 4 tygodnie, przez czas dalszego w nim pobytu przysługuje mu poza bezpłatnem utrzymaniem 5% pełnej renty i dodatku drożyzniowego samotnego inwalidy zupełnego.

Rodzina znajdującego się w zakładzie leczniczym inwalidy otrzymuje zaopatrzenie w myśl zasad art. 14, 17 i 20.

W tym wypadku żona inwalidy otrzymuje do trzech miesięcy zaopatrzenie, jakie przysługuje wdowie niezdolnej do pracy, a po upływie tego terminu — zależnie od rzeczywistej zdolności do pracy.

Całkowite zaopatrzenie leczącego się inwalidy i jego rodziny nie może przewyższać zaopatrzenia zupełnego inwalidy”.

Art. 12. Art. 35 skreśla się.

Art. 13. W art. 47 ustęp 2 otrzymuje następujące brzmienie:

„O ile inwalida otrzymuje mieszkanie i utrzymanie w danym zakładzie, stosuje się zasadę, w art. 11 ustęp 3 i 4 w niniejszej noweli określonej, z tem, że normy, tamże określone, stosuje się od 1 dnia miesiąca następującego po wstąpieniu inwalidy do zakładu na czas pobytu w nim”.

Art. 14. W art. 48 zastępuje się dwa ostatnie zdania następującymi słowami: „Względem inwalidy stosują się na ten czas postanowienia art. 47, a względem rodziny jego — postanowienia art. 11 niniejszej noweli”.

Art. 15. Po art. 55 wstawia się nowy art. 55a):

„Pracodawcy, winni przekroczenia niniejszego przepisu lub rozporządzeń na jego podstawie wydanych, karani będą w drodze administracyjnej aresztem do sześciu tygodni albo grzywną od 100.000 do 1.000.000 mk.

Grzywnę na wypadek niemożliwości ściągnięcia zmienić należy na areszt według słusznego uznania władzy orzekającej, jednak nie ponad sześć tygodni.

Aż do wydania szczegółowych w tym względzie przepisów można od orzeczeń karnych władz administracyjnych, zapadłych w II instancji, odwołać się w ciągu 7 dni do miejscowego właściwego sądu okręgowego, który rozstrzyga prawomocnie przy odpowiedniemu zastosowaniu przepisów, dotyczących odwołania się od wyroków sądu pokoju (powiatowego), nie może jednak uchylić orzeczenia administracyjnego z poleceniem ponownego rozpatrzenia sprawy i wydania nowego orzeczenia.

W b. dzielnicy pruskiej stosuje się art. 10 ustawy z dnia 23 czerwca 1921 roku (Dz. U. R. P. № 75 poz. 511).

O wykonanie kary pozbawienia wolności należy zwrócić się do sędziego pokoju (powiatowego), który wydaje polecenie w tym względzie po stwierdzeniu prawomocności orzeczenia i bezskuteczności egzekucji na podstawie przesłanych mu w tym celu aktów prawnych”.

Art. 16. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Spraw Wojskowych, Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej, Ministrowi Skarbu, oraz o ile chodzi o wykonanie art. 15 niniejszej noweli — Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

Art. 17. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia, postanowienia zaś, zmieniające przepisy ustawy z dnia 18 marca 1921 r., obowiązują od dnia wejścia w życie ustawy z dnia 18 marca 1921 r.

Marszałek:

Trąpczyński

Prezydent Ministrów:

Juljan Nowak

Minister Spraw Wojskowych:

w z. Rybak

Minister Pracy i Opieki Społecznej:

L. Darowski

Minister Skarbu:

Jastrzębski

Minister Spraw Wewnętrznych:

A. Kamiński